

ТАЊА КРАГУЈЕВИЋ
КОРИЦЕ ЗА
ОДЛАЗЕЋИ ГЛАС

КОВ

Библиотека КОВ

Уредник
ЉУБОМИР КОРАЋЕВИЋ

ТАЊА КРАГУЈЕВИЋ

**КОРИЦЕ
ЗА ОДЛАЗЕЋИ ГЛАС**

Октагонали

Вршац
2022.

*Љубав и смрт, и нешто мало
смисла*

Иван В. Лалић, „Аргонаути“

*Да ли ћете ме видети
ако не будем писао?*

Иван Блатни

РЕБУСИ, ЕНИГМЕ

Путовах са коферима пуним
књига. Тако почиње утопија.
Вера неизговорених речи у оне
написане. Што у ребусима су
писма и ствари. Али енигме

ближе су постојању. Школице
под стопалима. Први уџбеник
приласка играма смисла.

СТАЗА

Неко је оставио отиске
стопала. У тек изливеном
бетону. Пре хиљаде твојих
корачаја. Неко је био ту.

Прихвати ту безазлену
истину бетонске стазе.

Ту кратку вечност.
Сутра без тебе.

ДИЈАЛОГ

Поклоњена песма

Ноћ је мокра... Топла буди, и не хај
за звоном прапораца у леденој киши.

Свет се стишњава, а нама остају
прозори. Умузгани, или блистави,
свеједно. Да нам се погледи круне у даљину
које је све мање и од које ће нам крв
узаврети. Луда кућа. И стрм
иза умља. У небосклону, у простирци.

*Писмо песника Зорана Бундала,
16. децембар 2012.*

За снове

Од читаве зиме доносим ти
тек грудву снега. Све је у њој.
Чврста. Рукама стегнута. Бескајна
белина. Још топла. Од крвотока.

Топива. Од нас. Хладна од хујања
времена. Чији смо још увек.
Љубопитљиви. Нестрпљиви станари.

У небосклону. На простирци за снове.

Зорану Бундалу, непослато.
Децембар 2012.

Зоран Бундало, значајни српски песник и
преводилац (1947–2019)

ЗАМИШЉЕНО

Сумња ненаписаних речи.
У оне написане. У сабрану
видљивост. Није сумња.
Само је сан. О још једном бегу.

И сан би да каже што мора:
снага замишљеног прозирним
учини и камен. Видиш оно што
самоћа непомерљивога не разуме.

ЛИСТАК

Ако си ти последњи
листак свог стабла.
Прихвати да је добро.

Листак падне у царство
празнине. Олистале птицама.
Исписане страшћу
вредног једнорога.

Удахни његов свемир.
Као мирис дома. Прихвати то.

ЋУТАЊЕ

Прихвати ћутање. Бљесак.
Оног првог селфија космонаута.
Који је наједном. Уз свој лик.
Видео све. Предивну плаву
лопту. Лебдећи бескрај.
Који допустио је снимак
тренутка. Мајушне тачке.
На једном од клиских
прегиба таме свемира.

ТИШИНА

Песник воли тишину. Између речи
Тишине мимо речи претешке су

Само светлост одлазећих галаксија
И анђео без година. Знају
ту мрку тајну шапата земље
Дубоку ћутњу планета

Прихвати њен дар у себи. Обиље
У позном зрну своје збиље.

ИЊЕ

Све је боље. Од залазака
у теби. Па нека се гнезде
и црна сунца. Добро је.

Знаш да нешто ће ти рећи.
О погашеним ватрама.
Које још увек нису твоје.

Само пламињају. Тиште.
Као црно иње. Дамара тишине.

ПРАЗНИК

Прошао је улични оркестар.
На излозима продавница
спуштене су ролетне.

Отпорне на кишу. И метке.

Киосци са штампом. Без датума.
Бесћутне су осматрачнице.
Међу контурама небодера
чекају пролом. Сирене буђења.

НЕДЕЉА

Узми маказе. Подрежи ружу.
Од тога расту ковитлаци
непосусталих разговора.

Ја ћу поткресати прераслу
грану пузавице. Тужну мисао.

Неспутана. Лутала би овом
топлом одајом. Претварајући је
у непоколебиви мир саркофага.

ЛЕТ

Могућ је лет. Само мораш имати
те канцице. Што хватају се за стабло
сваког пера. Милионе канцица.
Везаних за светлосни ланац лета.

Можеш летети. Не расипајући пера.
Симултаних превода. Међу стотину
педесет хиљада речи. Са једном већ.
Можеш бити далеко. И бити ту.

АМФОРА

Обориш случајно. Књиге.
Из највишег реда свог лавиринта.

И ону древну амфору. Са две
наспрамне ручице. И осликаним
рвачима. Страсних тела.
Спремних да прихвате игру.

У којој нема краља.
И не мора бити победника.

СИДРО

Не обећавај себи
ништа. Дуги су путеви.
А чека те најтеже.

Пронађи оно сидро
у себи. Што и када тонеш.
Знак је да постојиш.

У врелини.
Лепог ужаса бола.

ПРИСЛУШКИВАЧИ

Потпетице имају уграђене
прислушкиваче. Чују шкрипу
и тишину снега. Али и снег чује
тле. Што ломи се и дроби. Нису
то фрактали утехе. И тако знаш:

када нагодби не буде. Рађаће се
млада јата галаксија. Ходаш по
светлости што још није твоја. Прихвати то.

ДОВОЉНО

Памтим оно што ће време
и без мене пренети у следећи век.

Не могу да се сетим свих врста меда.
Памтим тек неколико рођендана.
Не разликујем све врсте биља.

Али надгледам поспремање пролећа.
Чујем у дечјем врту разнобојну буку.
За меморију једног дана песме. Довољно.

БОЛ

Отпутуј некуд боле мој.

Можда и такав час постоји.
Кад слушаш како далека
звона постају ближа.

Када и они који пристижу.
И они који одлазе. Помисле
да вредело је пута.
Да стигли су.

ТЕСТАМЕНТ УЖИВО

Поверавам јој свој рукопис.
На дуже време. Ни она
ни ја не разумемо разлоге.

Наркоза не траје дуже од живота.
За детаље оперативног захвата чекам
тумачење расположивог надреалисте.

Он зна да лебдење. Понад пукотина
у насељу ћелија. Није бег.

РАЗДВОЈЕНИ

Пада снег. Одвојено за тебе.
И за мене. Ти га чистиш са
прозорског симса. Са саксија
замрзнутог биља. Табаш пут
до пекаре и продавнице штампе.

Ја бројим пахуље. Ту где
јесам. Крадем богу дане.

Сваки је као растопљена
пахуља. Украден од мене.

ПЛАМЕН

Дан гасне. У таму тону
кровови. Гране. Једино
у огледалу. На зиду болничке
собе. Одасвуд сабран залазак.

Гори. Дивљи пламен. Ватра
прочишћења. Кроз коју изнова
груне трепет грана. Видљивост
слова. Живот испуњен животом.

НОЋ

Путовање на крај ноћи
никако да се оствари.

Соба је пуна поклика ствари.
Уграђујем у њу другу. У којој се
облост зидова храни жудњом
мојих плућа. Једрима којима се
свакога часа. На пут око неке
речи планете. Може отпловити.

МЕХАНИЗАМ

Поверана му је апсолутна власт. Тражи
елоквентну покорност свих меридијана.

Заборављам га. Не постоји.
Међу шаховским пољима. У сенци
липовог листа. Где читам плес
светлости у чаши. Где пешак сам.
Сред магичног цртежа у песку. Где небо
већ зна. И моје ненаписане стихове.

ГРОЗД

Тешко је савладати
читава грозд. То је
читава историја планетâ.

Требало би ми више строфа.
Заједно. Па онда једна
по једна. Па затим тек
једна Реч. За једно зрно.

Па онда слатки мрак.
Укус помрачења.

ТРЕНУЦИ

На тренутке живот је подношљив.

Вислава Шимборска

Жена са косом свезаном у реп.
Гура дечја колица с кликтавим
дечачићем. А онда пролази друга.
Са сламним шеширом.
И океанским ветром у хаљини.

Свет у мом оку поново се рађа.
И живот понекад. На тренутке.
Зна бити сношљив.

ДЕТАЉИ, СУШТИНА

Суштина је заморна.
Недокучива.

Детаљи груну. У јасност.
Попут сечива сунчевог диска
у јутарњем окну. Пуном
летећих поетизама.

Детаљи су игра. Маска.
Неизмењивости суштине.

ГЛАСОВИ

Догоревају запаљена станишта.
Стратишта. А нове ватре су спремне.

Само се свемирске рушевине не виде.

Тек понеки крик звука застраши.
До реза у кожи. И прође. Планетом
обраслом електронским словима.

Где су нестали говори? Они већ
одлазећи. Гладни су гласа.

ВРТ

Ништа он не зна о апсурдизму.
Млад је и збуњен. Као жбун у дечјем
вртићу у време жеге. Где њих петорица
до зоре ударају конзерве. Убијају смисао.

Голубови се не сударају у лету. Ни мрави
на стази. Преносе апореме. И рибе што сјаје
у дубинама. Одају сигнале. О себи. Знају.
Где је пут. У првом болу сазнаће. И он.

ЗВУЧНИ ПРОЛАЗИ

Никада их нисам видела. Само
их чујем у звучном коридору.
Кад прођу крај мојих врата.
Он. Она, Кћер и Псић.

Нема их у задње време.
Одсутни. На кратко. На дуже.
Пресељени. Заувек. Не знам.

Али већ ми недостају.

КАД ПЛИВАШ

Кад пливаш. Главу горе.
Чувај речи у устима.

Требаће да их вратиш
језику. Он их је створио.

И када ти их пошаље у благим
плимама мириса. Лептира у трепету.
Само је на теби да домислиш
форму. Позван си. Зато си ту.

СПРАМ ЗАСПАЛОГ

Продавнице искри не постоје.

Само благи хаоси дана. Судари. Чеони
ударци. Зрак леда. Недоступни Ум.
У маху пређена пространства између
два пола. Два тела. Ту се рађају.

Прошивају крвоток смираја.
Где блага арија стиха буди се.
Спрам свега заспалог.

ИДЕОГРАМ

Они што су заспали загрљени.
Испод стабла жалосне врбе.
Пробудили су се под барјацима
њених грана. У бичевима олује.

Тако брзо спознаше милост.
И јарост. Свакидашњег.

Свагдашег. Идеограм судбине.
У живом телу постојања.

ДРУГ

Треба ми друг. Посебне
врсте. Сит монополске
грабежи даљине. Лавежа
на орбиталне станице.

Испразнићу тањире са уличном
пеном. Да изгладни. Да своју
белосветску њушкицу положи ту.
Уз колено моје изгладнеле близине.

ВРЧ

Истина поезије истина је променâ.

Лик песникиње усправљен
у патњи. Па онда други. Као врч
заљуљан на колебљивом тлу игре.

Потом. Ево већ на сцени. Поетеса
што од стаклоресца наручује комадиће
поезије. Да се са једне стране види
њен лик. Са друге. Прописна празнина.

ПОШТА. АДРЕСЕ, ПРИВИДИ

Најбољи песник је мој пријатељ. Рече он.
Има бољих. Рекоше моје лектире. Сада знам:
најбоља је она бравура коју дописујемо у себи.

Не веруј у привиде. Рекох јој. Живот
није сан. Али сада знам: дописује нас
трактат о сновима. Остало је тек стварност.

Касна моја покајања. Поштари не односе Тамо.
А они Отуда не виде ме. Од истине привида.

ЦИЉ

Посматраш трку. Јасно се види
освајање циља. Измерено време.

Трка је много. Али време. Где је.
Док трчиш. Да сустигнеш штоперицу.

Седи у кану. На мирној води. Диши.

Насмешени месец одмериће колико
надмашио си себе. Колико си срећне
залудности потрошио. Све ће уписати.

ЧОВЕК ДРВО

Понекад. Из даљине. Од стабла
обојеног белом бојом заштите
учини ми се: неко је у белој кошуљи.

Одбегао из алеја градских стећака.
Застао. И дуго тако ослоњен. Стекао гране.
Олистао. Ухватио шапат Аријела.

Сазнао да може да дише. Мисли. Лети. Иако
пустио је ту братски корен. И ту остао.

ОСМЕЈАК ДУШЕ

Понекад. Људи збуне богове.
Као Зевса она маслина рођена међу
спојеним рукама Човека и Жене.

Понекад расплаче се Бог. У Земљи људи:
сагорели миленијуми у стаблу маслине.

И наклони се кадикад Створитељ. Спасени биће
меридијани неба, Велика песма. Из дивљег
пламена Дечак износи јагње. Осмејак душе.

Поводом пожара на Евији, август 2021.

ЕЛИКСИР

Када се отвори тунелски улаз
за пријем сировина. Помислиш:
биће ту праха за раст трава. Течности
за брзо гашење пожара. Бисерног сјаја
за рибљу крљушт. За бистрину зрака.

Али у време испоруке. Износе смрзнути
птичји лет. Пресретнут бег срне.

Пресечен пут. У обиље.

НОЋ ПОЧЕТКА

Била је то страшна ноћ.
У сну се догодило оно што се
није смело догодити. Одједном.
Била сам враћена у час првог удаха.
Оне тачке Почетка. Блиставе.
Попут распукле кајсије са оком сунца.

Али шта. Шта сада са њом.
У ово доба тамнокосих звезда.

ЖУДЊЕ

Понекад. Понека жудња убрза
одговор који чекам. Допутује
у његовом пољупцу. Па дуго горим.
Као голубица на летњој жици.

Када не марим. Догађаји. Вести.
Претичу се. Као гранчице што се
додају ватри. Прогоре папирни
бродих. Тајних пловидби жудње.

НЕЗАВИСНОСТ

Дани који ми нису склони.
Растужују. Онеспокоје.
Својом независношћу.
Против које не могу ништа.

Уче ме принудном приземљењу.
Саопштавају своје параметре.
Рокове. Стање ствари.

Тешки су. Не лажу.

КРАЉЕВИ ИГРЕ

Краљевима игре мир је непотребан.
Катастре древности већ ставили су под своје.

Док спавамо под водопадима. У кућицама
од слапова. Шаљу нам подморнице. Астероиде.

Можеш попут младог срндаћа ударати
бунтом о зидове. Дрво. Ломиће се рогови.
Што чине те поклоником независних
истинâ. Спокоја малих ствари. И то је све.

ЗИД

Пристигли су. Поново. Ослободитељи
од слободе. Из свих прошлости подигнут
Зид. Изнутра запоседнут град.

Један човек успиње се. Са малим
белим завежљајем. Не види крај Зида.
Из својих руку пушта птицу своје душе.

Дрхти. Док са друге стране не зачује:
Ту је. У рукама ми је. Дете.

*Двомесечну бебу је америчком маринцу преко зида
са бодљикавом живом предао отац, у Кабулу, 19.
августа 2021, док је хиљаде људи на све начине
настојало да напусти град који је пао у руке
талибана. Јануара 2022. дечак Сохаил Ахмади
враћен је породици.*

И ДРУГИ ЗИДОВИ

Зид је одувек. Оне што су унутра
чува страхом. Мудрошћу незнања.
О ономе тамо. Што расте. И никада
неће достићи мисао без зида.

Само у сновима додирне их
прстухватна блискост. Ритуал
свакидашег складања постојања.

БЕЗ ПОМИРЕЊА

Временом схватиш да само си
танковијаста. Вијугава пузавица.
Ту уз непремостивост Зида.

Захвалан ти је. Од тебе прима
топлину. Свиклост на кишу патње.
Уздахе. Дисање. Од којих јача.

Несавладивост. Тврда
непремостивост Зида.

ДРОН

А опет. Далеко од дистопије. Где се
не разносе мирисна писма додиром.

Свако може направити свој дрон.
За удар на зидине царства. Или упад
у спаљена дворишта. Међу сломљена
крила икара. Или однети последње
нано чеситице златних архипелага.

Строга будућност једних.
Непремостива туга је других.

ХЛАДНОЋА

Није зима у смрзнутим рукама.
Целзијусима. Фаренхајтима.

Зима је хладно срце. Не држи ме
у шаџи. Али видим. Не задрхти
од рафала оближњег рата.
Од сонатина мирисне кише.

Од вечне суснежице. Без неба. Под
кожом оних што крај њега бораве.

КАРНЕВАЛ БРОДОВА

Лето једри. Броди реком. Буди брод.
Буди једро. Буди река. Обале су
у сагласју. На истој страни света.

Ту. Где спасена је голубица.

Чиста као реч. Коју већ дуго
кујем за прстен на њеној нози.

За љуску светлости. У којој
можда сване. Још један дан.

КАСНО

Касно јутро је. Минула је већ
нежност ствари. Чисто гануће
сад мораш пронети. Као звук
осипајућег дана. Резак попут
рушевине. Док чекаш. Кран сати.
Да пређе преко кровова. Кликтавих
гласова. Вечерњих разносача хране.

И обгрли те. Изнова. Облост тишине.

СЕОБЕ

Стојим на невидљивом светионику.
Бојим се. Прогутаће га невидљиво море.

Црне барке односе љуспе. Пренаталне опне нашег дома. Није то сан. Само сеоба. Из света у свет. Јер само сеоба има. И тешког бола меморије.

Као да преморени гробари. Над сваким нагибом. Одроном. Раком. У пуном знању збира. Питају. Има ли још грумена. И руке вољених. Да испрати и њих.

Октобар 2021, више од два милиона жртава пандемије короне у свету. „Као да свакога дана бесповратно одлази по један аутобус пун људи“ (епидемиолог, Србија).

ПИСАЊЕ

Писати? Сачињавати меморандуме.
На ветру нестајања. Који носи и веје
непребројне ин меморијаме.

Певати? Док галаксија плови својим
послом. Саосећајно машући сестри
планети. Празним црним рукавом.

Са флором на срцу. Које би изнова.
Рањено и чисто. Чисте да чита псалме.

*Новембар 2021, пет милиона жртава пандемије
короне у свету.*

ПЕСНИКИЊЕ, ОРИЈЕНТИРИ

Познавале смо се. Рецимо тако.
Мада. Гледала ме је увек искоса.

Шта ли је потребно да се тај поглед
усправи. Можда. Не чинити ништа.

Само и даље. Корачати стихом.
Бити у себи. Што и најјача Она. Ја.

Али од јуче. Нема је. Отишла је.

Како сад. Без ње.

За Љ.Ђ.

12. новембар 2021.

МАЛА ЛАЖ, АРИЈА

Мала лаж не може спасти свет.
Обавијен илузијама. Мене може.

Нагони ме да мислим о истини
коју на свом дну скрива.

Као мала арија. Натопљена
кишом. Са којом и нехотице
удахнеш прашину тла. Који
би без ње остао без гласа.

ЛУТАЈУЋИ ПЛАМЕН

Понекад тек. Условиш у нечији
поглед. У ширину. У градове истинâ.

Добро је знати да постоје.
И отићи. Без буре. Без гласа.

Ништа не присвајаш. Ништа и није
твоје. Благо огрејеш маховину. Помилујеш
меланхолију трава. Чувару ватре у себи
дошапнеш: Ту сам. Знам да постојиш.

КАВЕЗ БЕЗ ПТИЦЕ

По Данилу Кишу

*Једна столица без срца то је
кавез без птице. Дрвенарија.
Мравињак без мрава. Пустош града.*

Песничка правда почиње од стабла.
Мораш га загрлити. Пре него што
настане столица од сновидних пејзажа.
Мало кућно позориште огласи се.
Уместо немог плѣска празних екрана.

ПРАЗИНА

Брижљиво пакујем празину.
Не зна се како ће се и са које
стране празнина отворити.
Са које ће стране пући. Препуна
себе. Нове празнине. И очаја
оног времена. Што је сагорело.
Од жеље да само себе заборави.

Да постане празнина.

ДРУГИ ЖИВОТ ПРАЗНИНЕ

Провереном тактиком празнине
премиле свој пут. Преживе.

Ноћу пребирам црне драгуље.
Смештам их у мале формате.
Слажем у стари контејнер.

На промајној бескућности
на сваком углу. Да га не препозна гушћа.
И тежа. Бесконачност празнине.

ВАУЧЕР, ЗАПИСИ, СНОВИ

Мир

Север је говорио њихањем ледених
слова. Јасно. Неопозиво. Југ је шапутао
бојама неба. Исток дубоком тишином.
Запад семинарски. Сложено и кратко.

Иза завесе од стакла. Мир је био
необично густ. Могао се ножем сећи.

И би засечен. А да се после нико није сећао
зашто. Како је. И када. То заправо почело.

Светло

Запиши то што пре. Пиши.
Док још има светла. Ноћног и
дневног. У распореду помућених
сати. Док не станемо у ред за мале
литијумске мераче корака. Тапкања
у мраку. За петролеј. И оне лампе
прогутане прашином подрумâ.
Раскатанчених. За свагдашња бдења.

Зоне

Још једном ево. Зона новог зрака.
Хвата се на окна. Гаром Сумрака.

Можеш писати по њему. Позиве
за помоћ. За астралне унце дусања.

Неком. Ко види можда. Из летилице.
Са оне планете. На којој кажу.
Живот је могућ. Само треба
прећи стотину светлосних година.

Са ове и са оне стране

А можеш срочити и молитвице.
Сићушне. Као прадавно и заувек
памтљиво зрно бројанице.

Или опоруку. Из згрчене утробе.
Правекова. Пећинâ. А опет личну.
Попут моје. Не без бунта. Очаја.

И наде. Да рана свих мојих Ја. Поезије.
Зацељује. И ову. И ону. Страну истине.

Путници

Дечачић је поскакивао. Мислећи. То је само излет. Но дом је бивао све даље. Иза њих. А он заспао. У наручју мајке.

На граници. Непознати људи дали су им чај и сендвиче. Ваучер. За мотелски предах.

Пишем. Јер сањам их: у безграничју. На стазама излетника. Висовима. Мостовима. Местима загрљаја.

Где свет је одасвуд. И можеш му дати све.

Март 2022.

Током двадесет почетних дана рата у Украјини, у фебруару 2022, три милиона избеглица напустило је своје домове, и избегличким коридорима или на друге начине, упутило се у суседне земље.

СКИТНИЦА

Оставио је сва врата отворена.
Капљице хране. И њега.

Шта би његова племенита побуна.
Међу дивљим рафалима.

Али та проверена скитница. Увек
на граници ума. Одметнула се. За њим.
То биће напуштености. У покрету
отпора. Није могло бити оно које оставља.

СЈАЈ

Време ништа не зна о нама. Нема
те ситне кораке. Улице. Пролазе. Да дође
до сваког прага. До неког Ја. И ти.
Она и он. Не чита светлосне сигнале.
Света који уморан. Губи сјај. Међу
колонама. Што једне од других. Беже.

Док најдаље галаксије. Лете у јату. Сјаје.
Да не изгуби се. Ниједна. У тами.

РОЂЕН

Рођен сам. У непристиглој
Хитној помоћи. На железничкој
станици. На граници.

Језик: тајна иња. Под језиком.
Вера: крик мартовског сунца.

Место порекла: Олуја.
Велика метропола света. Мајка
невоља. Живот. Безглави.

КУСТОС

Где је мој дом. Да ли у напуклом солитеру.
Где чека ме дечак плавог детињства.
Или у музејском подруму. Где склањам
столећа. Ремек-дела слободоумног лудила.
И наде. Да могу опстати испод трепавица.

Још да уздигнем мердевине. До оног белог
облака.
Пре него што га разоре ваздушне крстарице.

Ничему не служи. Али мени је утеха. То што
постоји.

ЖЕНА У ЦРНОМ

Не разносе се више мирисна писма
додиром. Свако може направити
свој дрон. За упад у спаљена
дворишта. Међу сломљена крила
икара. Однети последње нано честице
златних архипелага. Све избрисати.

Сем што на сваком невидљивом
прагу чека. Иста. Жена у црном.

О БЕГУ

Командоси са неба. Стижу
окомито. Најбржим путем.

Спасоносни мој. Ометајући
трн руже. Не може ту ништа.

Шапућемо о безизлазном сунцу.

Тражимо хуманитарне коридоре.
У артеријама наде. Венама очаја.

Сећању на време. На људе.

NARCISSUS POETICUS

Звезде се спуштају конопима
за спасавање. Је ли то одиста
овај свет. Или други. Да ли је
небо напукло. Копно недовршено.
Разрушено. Како да знам.

Не познаје ме ниједан век.

Тек речи дотичу дубине. И добра
вест. Песнички нарцис. Главу помаља.

L'EMBELLIE

Све чешћи су сеизмички хазарди. Несташица смисла. Један човек шетао је птицу нанду главном улицом. У сврху глобалног исцељења.

Сањала сам непознатог песника.

Сакупљао је поломљене гранчице мог унутарњег стабла. Разнежено безнађе. Усправио своју Реч. Нож одбране. Уз моју ружу. Одлучно. Попут налога трајању.

КОРИЦЕ ЗА ОДЛАЗЕЋИ ГЛАС

Овај временски континент. Одронио се.
Онај долазећи у новој је ери заборави.

Хитам књиговесцу. Носим архиве.
Атласе. Мапе. Изводе из књига рођених.

Није време за књиге. Каже. Реците ми
како гласи ваша гласовна шифра.

Не знам. Зато пишем. Да бих је чула.
Да била бих видљива. У невидљивом.

И ТО ЈЕ ПУТ

Кошаве непознатог. Витлају листовима.
И лишћем. Друмским путевима.
Укинутим ваздушним летовима.

Телом прекриваш развалине. Неће бити
мање. Ни када постану део твог тела.

А кад будеш сенка пахуље. Зачућеш
шапат анђела. Правремена. И то је пут.

Златна икра песме. Прихвати то.

САДРЖАЈ

Ребуси, енигме /9
Стаза /10
Дијалог
<i>Поклоњена песма /11</i>
<i>За снове /12</i>
Замишљено /13
Листак /14
Ћутање /15
Тишина /16
Иње /17
Празник /18
Недеља /19
Лет /20
Амфора /21
Сидро /22
Прислушкивачи /23
Довољно /24
Бол /25
Тестамент уживо /26
Раздвојени /27
Пламен /28
Ноћ /29
Механизам /30
Грозд /31
Тренуци /32
Детаљи, суштина /33
Гласови /34

Врт /35
Звучни пролази /36
Кад пливаш /37
Спрам заспалог /38
Идеограм /39
Друг /40
Врч /41
Пошта, адресе, привиди /42
Циљ /43
Човек дрво /44
Осмејак душе /45
Еликсир /46
Ноћ почетка /47
Жудње /48
Независност /49
Краљеви игре /50
Зид /51
И други зидови /52
Без помирења /53
Дрон /54
Хладноћа /55
Карневал бродова /56
Касно /57
Сеобе /58
Писање /59
Песникиње, оријентири /60
Мала лаж, арија /61
Лугајући пламен /62
Кавез без птице /63

Празнина /64
Други живот празнине /65
Ваучер, записи, снови
Мир /66
Светло /67
Зоне /68
Са ове и са оне стране /69
Путници /70
Скитница /71
Сјај /72
Рођен /73
Кустос /74
Жена у црном /75
О бегу /76
Narcissus poeticus /77
L'embellie /78
Корице за одлазећи глас /79
И то је пут /80

Тања Крагујевић
КОРИЦЕ ЗА ОДЛАЗЕЋИ ГЛАС

Издавач

Књижевна општина Вршац
Вршац, Стеријина 34

•

За издавача

Ана Бабуц Крду

•

Главни уредник

Михајло Пантић

•

Књигу препоручује

Јовица Аћин

•

Коректура

Сања Вукелић

•

На корицама

Рене Магрит, *Смирење*, уље на платну, 1956.

•

Припрема

Валентина Поповић

•

Штампа

Nais-print, Ниш

